

foc i lloc

No hi ha pitjor decisió que la indecisió

Si el Govern no decideix, s'endarrereixen les reformes que Andorra necessita

JOSEP ROIG

Deia Benjamin Franklin que no hi ha pitjor decisió que la indecisió. Decidir implica triar, ja sigui de manera més racional o més intuïtiva. I és en la tria que es determina l'èxit – o el fracàs – de l'individu, del projecte. Al cap i a la fi, la vida no és una tómbola –contràriament al que cantava Marisol–, sinó un tango que cal saber ballar. I ballar-lo implica prendre decisions contínuament, i enfrontar-se al dubte, a l'hesitació, a la incertesa de les conseqüències i a la reticència de moltes persones. Decidir és quelcom consubstancial a l'ésser humà, i especialment rellevant en la trajectòria vital. En el complex món de la política, decidir significa invertir part del capital polític de què es disposa en la decisió mateixa. O, dit de forma més planera, anar-se desgastant més o menys ràpidament. Perquè si una cosa és certa, és que decidir –i en això consisteix governar– desgasta, i molt. De fet, podria dir-se que el desgast d'un polític és directament proporcional al nombre i a la importància de les decisions que pren en el seu exercici, i al suport del grup. Deu ser per aquest motiu –i per l'amor incondicional que alguns senten per la poltrona– que al nostre país, avui, aquells que tenen la respon-

sabilitat de governar eviten prendre decisions. Això, i que les cada cop menys dissimulades discrepàncies entre el grup parlamentari demòcrata i Govern han convertit el fet de prendre decisions en un afer francament complicat. Es rebutja la llei de l'avortament. S'endarrereix l'aprovació de la de l'IRPF –una autèntica bomba de rellotgeria que amenaça d'esberlar el conglomerat demòcrata–. I la cirereta del pastís, el president del grup parlamentari demòcrata fa explícita la manca d'optimisme pel que fa a la possibilitat que es tanqui la negociació amb els comuns per reformar les lleis qualificades de competències i transferències dels comuns, i deixa literalment en calçotets el ministre de la Presidència i màxim responsable del projecte. Andorra, dissortadament, s'ha convertit en ostatge de la inoperància d'un Govern que no sap on va, cada cop més afeblit per les pròpies divergències internes, incapaç d'encarar amb valentia i determinació totes les reformes que el país necessita, un Govern incapaç, en fi, de complir el mandat que la ciutadania va donar-li en sufragi en concedir-li majoria absoluta: governar –i, per tant, decidir– per tirar el país endavant.